

Lucie van Dam van Isselt

Huize Koninginnegracht 77

De laatste tentoonstelling van Lucie van Dam van Isselt, in de kunstzaal Vincent, heb ik gemist, maar niet zoo lang voordien had zij een of twee malen elders hier ter stede haar werk getoond, zoodat ook voor mij diverse bekende stukken thans in het voorvertrek op de Koninginnegracht aanwezig zijn.

Het neemt niet weg, dat de totaalindruk eenigszins anders blijkt, dan die ontvangen van vroegere exposities. Is niet de voordracht der laatste werken iets breeder, vrijer en doorstroomder geworden? Niet meer dan accentverschil misschien, maar dan toch juist voldoende om merkbaar te zijn en een hernieuwde belangstelling op te roepen bij den beschouwer. Voor het overige bleef de schilderes in wezen zich zelf gelijk. Zij valt nog steeds te herkennen aan haar geliefde schakeeringen van witten; aan haar sterk vrouwelijken, ook wel eens dames-achtigen inslag; voorts aan een wat koele, levendige kunde; ten slotte aan een lust nu én dan, het schilderij door de schikking der gegevens een associatief verhalende nevenbedoeling te verleen.

Het best zijn ook thans de blanke werkstukken, met licht fond, met een grijsblauw kommetje, waarin enkele weideliefjes het nog iets witter doen dan het grijzig witte fond, of met de bekende eitjes, soms tot guirlandes aaneen geregen, of ook met 'n paar noten, een fleschje enz. De eenigszins coquette sfeer van zulke doeken deed mij vroeger vaak meer geweten, dan doorleefd aan, m. a. w. iets te veel als een bewuste toegepaste vinding. — en het coquette bekoort feitelijk alleen, wanneer het juist nog aan dit bewuste ontsnapt —, maar mede ook in dit opzicht treft een winst in het latere werk, dat aan spontaneiteit blijkt te hebben gewonnen.

Men lette eens op het paneel nr 24, een wit Delftsch kannetje met noten en een notenkraker, tegen lichten grond. Het spreekt van een grootere vervuldheid, dan vroegere uitingen en het is werkelijk zeer goed geschilderd, vooral in de nauw merkbare en toch vaste overgangen op het lichte kannetje. Dat Lucie van Dam van Isselt een bedreven schilderes was, wisten wij, maar haar kunde had toch meestal te veel van een geoefende handigheid, om volkomen te overtuigen; voor dit voornaam werk kan men evenwel enkel lof hebben.

Ylak in de buurt ervan komt het stilleven, dat Thee tot titel voert; iets anecdotischer, meer verijnd van kleur, compositie en toets, het nummer 23, De oude merklap, vermoelijk wat ouder van dagteekening. Dan wil nog melden De ommelet, Prei, en de aantrekkelijke teekening van een tuin in den winter, (nr. 26).

Vergelijkt men met soortgelijke schilderstukken een werk als de witte Herfstchrysantjes tegen donker fond, dan kan het ruimere, bijna zou men schrijven het steilere, van de latere uitingen den aandachtigen beschouwer niet ontgaan.

De tentoonstelling duurt tot 8 dezer.

Jos. de Gruyter.